

Книга Даниїла - Номер сто шість

Розкриття суду: від 11 вересня до недільного закону — пророчий аналіз

Jeff Pippenger
2024-02-29

Слідчий суд над живими розпочався 11 вересня 2001 року, а виконавчий суд розпочнеться, коли невдовзі буде запроваджено недільний закон. Ці два періоди суду представляють працю посланця, який готує шлях для третього Посланця Завіту та третього Іллі, що є завершенням посланництва Іллі, яке почалося в історії міллеритів.

У Христовому виконанні Посланця Завіту Він двічі очистив буквальний земний храм, який був прообразом Його тіла та Його духовного храму. Його буквальний земний храм спочатку був скинією в пустелі, потім храмом Соломона, потім храмом, відбудованим після сімдесяти років полону у Вавилоні, і тим самим храмом після сорокашестирічної перебудови, здійсненої Іродом.

Фізична присутність Бога благословила Скинію та храм Соломона, але не храм, відбудований після полону; проте той перебудований храм був благословенний фізичною присутністю Христа. В історії перебудованого Іродом храму Христос двічі очищав храм на виконання третього розділу Малахії. Під час першого очищення Христос назвав храм домом Свого Отця, але під час останнього очищення храму Він назвав його домом юдеїв.

В історії міллеритів Христос звів духовний храм за сорок шість років — з 1798 по 1844 рік. 22 жовтня 1844 року, на виконання третього розділу книги пророка Малахії, Він раптово прийшов до Свого храму, тим самим відсіявши нерозумних дів. Потім Він з'явився як третій ангел, щоб звершити друге й остаточне очищення, але, як і на початку історії давнього Ізраїлю, сучасному Ізраїлю забракло віри, необхідної, щоб завершити працю.

11 вересня 2001 року Христос повернувся, щоб здійснити друге очищення храму, яке звершується, коли нерозумні діви будуть відсіяні під час недільного закону, що невдовзі настане, коли вони усвідомлять реальність того, що не розуміють збільшення знання, яке було розпечатане 1989 року. Це збільшення знання представляє вістку пізнього дощу, яка, в контексті притчі про десять дів, є вісткою опівнічного крику. Вістка останніх шести віршів одинадцятого розділу Даниїла, яка була розпечатана у час кінця в 1989 році, представлена в сорок четвертому вірші як "звістки зі сходу та з півночі".

Вістка пізнього дощу — це вістка Опівнічного крику, а також вістка зі сходу і півночі. Схід і північ відповідно символізують іслам і папство, і як вістка вони представляють ту вістку, яку підробляє лаодикійський адвентизм між 11 вересня 2001 року та недільним законом, що невдовзі настане. 11 вересня 2001 року символізує іслам (схід), а недільний закон символізує знак звіра (північ).

Смертне ложе для лаодикійського адвентизму представлено між тими двома віхами, як це прообразує смерть непокірного пророка між ослом і левом. Смертне ложе для тих, хто приймає знак звіра, представлено «вістями зі сходу та півночі», які розлючують папську владу і розпочинають остаточне переслідування Божого народу. Ця вістка починається з недільного закону у Сполучених Штатах, який незабаром буде запроваджено; саме там і тоді іслам третього горя раптово завдає удару. Цей несподіваний напад спричиняє національну руїну і розгнівує нації, тим самим забезпечуючи економічний і політичний поштовх для об'єднання всіх націй проти ісламу під егідою потрійного союзу дракона, звіра та лжепророка.

В історії, представленій третім Іллею, звістка, що визначає третє горе, повідомляє дракона, звіра і лжепророка, що іслам є знаряддям суду, яке Бог використовує, щоб карати людей за поклоніння папській ознаці влади. Як і у випадку з трьома Римами, трьома Вавилонами, трьома Іллями та трьома посланцями, які готують шлях, третє горе утверджується потрійним застосуванням трьох гор.

І я побачив і почув ангела, що летів посеред неба і гучним голосом говорив: Горе, горе, горе мешканцям землі через інші звуки сурм трьох ангелів, яким ще належить сурмити! Об'явлення 8:13.

Сестра Вайт рішуче підтримала книгу Сміта «Даніїл і Об'явлення», зазначивши, що кожен адвентист сьомого дня повинен мати примірник цієї книги, хоча вона не висловила це так прямо, як це щойно сформульовано мною, але ця думка присутня в її схваленні.

Господь кличе працівників увійти в колпортерську працю, щоб книги, що містять світло теперішньої істини, поширювалися. Людям у світі потрібно знати, що ознаки часу збуваються. Донесіть їм книги, які просвітять їх. "Даніїл і Об'явлення", "Велика боротьба", "Патріархи і пророки" та "Бажання віків" мають нині піти в світ. Величні настанови, що містяться в "Даніїлі й Об'явленні", багато людей в Австралії охоче вивчали. Ця книга стала засобом, що привів багато дорогоцінних душ до пізнання істини. Потрібно зробити все можливе, аби поширювати "Думки про Даніїла та Об'явлення". Я не знаю жодної іншої книги, яка могла б замінити цю. Це Божа рука допомоги.

"Ті, хто давно перебувають в істині, сплять. Вони мають бути освячені Святим Духом. Звістка третього ангела має бути проголошена гучним голосом. Перед нами постають величезні питання. Ми не маємо часу на зволікання. Боронь Боже, щоб ми дозволили дрібницям затьмарити світло, яке слід дати світові." Видання рукописів, том 21, 444.

Книгу, яку також відкинули ті, хто відкинув міллеритський погляд на «щоденне» в книзі Даніїла, було названо «Божою помічною рукою». Якщо Божому народові доручено поширювати книги, згадані в попередній цитаті, це означає, що Божий народ мав би мати цю книгу у своєму розпорядженні. Книга стала об'єктом нападу тих, хто просував «новий» погляд на «щоденне» в книзі Даніїла, бо саме цю книгу вони прагнули переписати й усунути правильний погляд на «щоденне».

Коли сестра Вайт посилалася на двох головних лідерів у повстанні щодо «щоденного» в книзі Даніїла, вона часто зазначала, що вони (Прескотт і Даніелс) не мали здатності «міркувати від причини до наслідку». Лаодикійські адвентисти-ревізіоністи історії, здається, мають ту саму проблему.

Провідні мужі, які протягом історії бунту, починаючи з 1888 року і далі, у певний момент свого особистого досвіду прийняли хибне вчення про «щоденне». Їхній бунт був «наслідком», а неправильне розуміння «щоденного» було «причиною». Лаодикійські адвентисти-ревізіоністи спонукають неосвічених вірити, що ті самі історичні бунтівники адвентистської історії насправді не були в бунті, хоча їхнє переглянуте свідчення ніколи не підтверджується свідченням Біблії та Духа Пророцтва. Оскільки вони не вважають «наслідок» бунтом, вони закривають можливість шукати «причину».

Як птах, що блукає, як ластівка, що літає, так і безпідставне прокляття не прийде. Притчі 22:6.

Народ Божий повинен розпізнавати бунт, а розпізнавши його, шукати причину. Потім слід усунути цю причину. У наведеному нижче уривку сестра Вайт коментує історію Ахана.

Мені було показано, що Бог тут ілюструє, як Він ставиться до гріха серед тих, хто визнає себе Його народом, що дотримується заповідей. Ті, кого Він особливо вшанував тим, що дозволив їм бути свідками надзвичайних проявів Своєї сили, як це було з давнім Ізраїлем, і які навіть тоді наважуються знехтувати Його прямими настановами, стануть об'єктами Його гніву. Він хоче навчити Свій народ, що непослух і гріх у край огидні Йому і не мають сприйматися легковажно. Він показує нам, що коли Його народ виявляється у гріху, слід негайно вжити рішучих заходів, щоб усунути той гріх із-поміж них, аби Його невдоволення не спочило на всіх. Але якщо гріхи народу залишаються без уваги з боку тих, хто займає відповідальні посади, Його невдоволення буде на них, і народ Божий як єдине ціле буде визнаний відповідальним за ті гріхи. У Своєму минулому поведженні зі Своім народом Господь показує необхідність очищення церкви від провин. Один грішник може поширити темряву, що позбавить усю громаду Божого світла. Коли народ усвідомлює, що на нього опускається темрява і не знає причини, він повинен ревно шукати Бога, з великою покорюю і самоприниженням, доки провини, що засмучують Його Духа, не будуть виявлені та усунуті.

Упередження, що постало проти нас через те, що ми викривали неправди, які, як показав мені Бог, існували, а також галас, піднятий щодо жорсткості та суворості, — несправедливі. Бог велить нам говорити, і ми не будемо мовчати. Якщо серед Його народу очевидні неправди, і якщо слуги Божі проходять повз них байдуже, то вони фактично підтримують і виправдовують грішника, і так само винні та так само напевно зазнають Божого невдоволення; бо на них буде покладено відповідальність за гріхи винних. У видінні мені було вказано на багато випадків, коли Боже невдоволення накликалося через те, що Його слуги занедбували обов'язок мати справу з неправдами й гріхами, які існували серед них. Тих, хто виправдовував ці неправди, люди вважали дуже приємними та люб'язними за вдачею лише тому, що вони ухилялися від виконання

ясного біблійного обов'язку. Це завдання не було до вподоби їхнім почуттям; тому вони уникали його. Свідчення, том 3, 265.

Історії керівників, які повставали в адвентизмі, свідчать про те, що одним із кроків, який майже завжди спостерігається в їхньому бунті, є те, що в певний момент свого особистого досвіду вони прийняли хибне розуміння «щоденного». Попри це, книга Сміта, хоч і не натхненна та містить деякі доктринальні проблеми, все ж дає чудовий огляд піонерського розуміння восьмого і дев'ятого розділів Об'явлення, де подано пророчу історію перших шести сурм. Ми звертатимемося до коментаря Сміта з його книги «Даніїл і Об'явлення», коли почнемо розглядати потрібне застосування трьох «горе».

Сестра Вайт повідомляє нам, що Вільяму Міллеру було дано велике світло щодо книги Об'явлення, але його розуміння тринадцятого, а також шістнадцятого—вісімнадцятого розділів було неправильним, бо він перебував у хибній історичній перспективі, щоб побачити, що існують три, а не дві спустошувальні сили. Його велике світло стосувалося розділів з другого по дев'ятий книги Об'явлення.

"Проповідники та люди ставилися до книги Об'явлення як до таємничої і менш важливої, ніж інші частини Святого Письма. Але я побачила, що ця книга справді є об'явленням, даним для особливої користі тих, хто житиме в останні дні, щоб провадити їх у з'ясуванні їхнього справжнього становища й обов'язку. Бог спрямував розум Вільяма Міллера до пророцтв і дав йому велике світло щодо книги Об'явлення." Ранні твори, 231.

Міллер виклав своє розуміння церков, печатей, труб і чаш наступним чином.

Сім церков Азії — це історія Церкви Христової в її семи формах, у всіх її звивинах і поворотах, у всьому її процвітанні й злигодах, від днів апостолів і аж до кінця світу. Сім печаток — це історія діянь влад і царів землі щодо Церкви, а також Божого захисту Його народу протягом того ж часу. Сім сурм — це історія семи особливих і тяжких судів, насланих на землю, тобто на Римську державу. А сім чаш — це сім останніх кар, насланих на Папський Рим. Усе це перемешується багатьма іншими подіями, вплетеними, мов притоки, що наповнюють величну ріку пророцтва, доки все не приводить нас до океану вічності.

Це, на мою думку, — план пророцтва Івана в книзі Об'явлення. А той, хто бажає зрозуміти цю книгу, мусить мати ґрунтовні знання інших частин Слова Божого. Образи й метафори, ужиті в цьому пророцтві, не всі пояснюються в ньому самому, але їх слід знаходити в інших пророків і пояснюються вони в інших місцях Писання. Отже, очевидно, що Бог призначив вивчення цілого, аби здобути ясне знання будь-якої частини. Вільям Міллер, Лекції Міллера, том 2, лекція 12, 178.

Подібно до того, як третій вісник, який готує шлях для Вісника Завіту, представляє внутрішню історію суду над церквою, на відміну від третього Іллі, який представляє зовнішню історію в суді над сучасним Вавилоном, піонерське розуміння церков і печаток визначило те саме внутрішньо-зовнішнє свідчення.

Печаті подані нашій увазі у 4-му, 5-му та 6-му розділах Об'явлення. Картини, представлені під цими печатами, подані в 6-му розділі Об'явлення та в першому вірші 8-го розділу. Вони, очевидно, охоплюють події, з якими пов'язана церква, від початку цієї епохи до пришествя Христа.

«Тоді як сім церков представляють внутрішню історію церкви, сім печатей висвітлюють великі події її зовнішньої історії». Uriah Smith, The Biblical Institute, 253.

Юрайя Сміт окреслював міллеритське розуміння внутрішніх і зовнішніх взаємин церков, а Джеймс Вайт представляє подібний огляд у контексті паралельних історій.

Тепер ми простежили церкви, печаті та звірів, або живі істоти, настільки, наскільки їх можна зіставити як такі, що охоплюють ті самі періоди часу. Печатами семеро, а звірів лише четверо. І тут доречно зауважити, що при відкритті першої, другої, третьої й четвертої печатей чути, як перший, другий, третій і четвертий звір говорять: «Прийди й подивися»; але коли відкриваються п'ята, шоста й сьома печаті, такого голосу не чути. Так само останні три церкви й останні три печаті не зіставляються як такі, що охоплюють ті самі періоди часу, так, як це роблять перші чотири церкви й перші чотири печаті. Але, як ми показали, церкви, печаті й звірі узгоджуються як такі, що охоплюють ті самі періоди часу протягом майже 1800 років, аж поки ми не дійдемо до трохи більш ніж півстоліття теперішнього часу. Джеймс Вайт, Review and Herald, 12 лютого 1857 року.

Ми щойно процитували трьох із провідних піонерів історії міллеритського руху. Усі троє дотримувалися правильного розуміння «щоденного», і всі вони поділяли загальне бачення церков, печатей і сурм у рамках тієї істини, яку Міллер був спонуканий зрозуміти й представити.

Коли приходять люди, які хотіли б зрушити бодай один кілок чи стовп із підвалини, яку Бог утвердив Своїм Святим Духом, нехай літні мужі, що були піонерами в нашій справі, скажуть прямо, і нехай ті, хто померли, також заговорять через передрук їхніх статей у наших періодичних виданнях. Зберіть промені божественного світла, які Бог дав, ведучи Свій народ крок за кроком шляхом істини. Ця істина витримає перевірку часом і випробуваннями. Manuscript Release, 760, 10.

11 вересня 2001 року могутній ангел вісімнадцятого розділу Об'явлення зійшов і розпочав вести тих, хто погодиться прийняти та спожити Хліб, що щойно зійшов із неба, назад до «старих стежок» із шостого розділу Єремії. Альфа й Омега потребував тих, хто був готовий прагнути бути серед ста сорока чотирьох тисяч, щоб вони побачили, що те, що змусило Його зійти з неба 11 серпня 1840 року, було не просто виконанням часового пророцтва, а виконанням часового пророцтва другого «Горе». Йому було потрібно, щоб Його народ наново відкрив старі стежки тієї історії, де Він звів храм міллеритів протягом сорока шести років — від 1798 до 1844 року.

Ту історію було завалено сміттям і підробленими монетами та коштовностями. Ту історію затьмарило фальшиве основоположне послання, збудоване на піску, а не на Скелі віків. Це

було в історії мілеритів, в історії, де, як описує Петро, мілерити, «які колись не були народом, але» потім стали «народом Божим», були піднесені й збудовані як «духовний дім, святе священство». Лев з племені Юди зійшов 11 вересня 2001 року і повів Свій народ останніх днів до праці очищення «храму» історії зведення мілеритського храму. Ту працю було прообразно показано пророцтвом, яке передрікало, що Господь підніме чоловіка на ім'я Йосія, (що означає підвалину Бога).

Коли Йосія був піднятий на виконання пророцтва непокірного пророка, він розпочав роботу з відновлення храму, який перебував у занедбаному стані. Під час робіт з відновлення та очищення було виявлено «прокляття Мойсея», і коли його прочитали перед Йосією, це спричинило реформу Йосії. Ми розглянемо те пророцтво у зв'язку з повторним відкриттям «семи разів» після 11 вересня 2001 року.

Ми розпочнемо те дослідження в наступній статті.

Доти, доки ті, хто визнає істину, служать Сатані, його пекельна тінь закриватиме від них Бога й небо. Вони будуть як ті, що втратили свою першу любов. Вони не можуть бачити вічних реальностей. Те, що Бог приготував для нас, представлено в книзі Захарії, розділи 3 і 4, та 4:12–14: "І я відповів ще раз і сказав йому: Що це за дві оливкові гілки, які через дві золоті трубки виливають із себе золоту олію? І він відповів мені та сказав: Хіба ти не знаєш, що це? І я сказав: Ні, мій пане. Тоді він сказав: Це двоє помазанців, що стоять перед Господом усєї землі."

У Господа невичерпні ресурси. Йому не бракує жодних засобів. Саме через нашу нестачу віри, нашу приземленість, нашу дешеvu балаканину, наше невір'я, що виявляється в нашій розмові, навколо нас збираються темні тіні. Христос не являється ні в слові, ні в характері як Той, що весь любий, як найкращий серед десяти тисяч. Коли душа задовольняється тим, щоб підноситися в марноті, Дух Господній може зробити для неї небагато. Наш недалекоглядний погляд бачить тінь, але не може побачити слави за нею. Ангели стримують чотири вітри, зображені як розлючений кінь, що прагне вирватися й помчати по поверхні всієї землі, несучи на своєму шляху руйнування й смерть.

Невже ми будемо спати на самому порозі вічного світу? Чи будемо ми млявими, холодними й мертвими? О, щоб у наших церквах був Дух і подих Божий, вдихнуті в Його народ, щоб вони стали на ноги й жили. Нам потрібно побачити, що шлях вузький, а брама тісна. Але, коли ми проходимо через тісну браму, її ширина безмежна. Видання рукописів, том 20, 216, 217.